

Stormen och solskenet

Solskenet hade just kommit till jorden. Hon sa till sig på en klippa och smälte bort snön runt omkring sig.
 – Det är så länge sedan jag såg dig den gröna granskogen och de förlösta björkarna. O, vad det var lockande däruppe i tomma rymden! Det var så söt att min pappa, solskenen, till mig.
 – Fåg, Clara Solsken och se, om du får läsa på jorden!
 – Och jag fög från Merkur till Venus, från Venus till månen, från månen till jorden! På åtta

minuter var resan gjord! Men när jag kom till jordens luftkrets, jag där tunga moln som en mur framför mig, jag vet rätt väl vem som bäste dem tillsammans, det var ingen annan än Harald Storm. Det finns ingen så oskyldig gosse mellan himmel och jord!
 – Men nej, vad är det jag ser? Clara Solsken har åter behållit vår jord med sin höga näsvara. Här bröt du molnen, lilla pyret, jag trodde ej att dina rosenfingrar var så starka.
 – Jo, jag kom ändå, sa Solskenet. Du tror viss, att du är så rysligt stark, men det finns

– Verkligen? sa Stormen. Nå, vem skulle denna någon vara?

– Jag, sa Solskenet.

– Du? Ohohoo, det var roligt. Nå, eftersom du är så stark, så försök att dra fingerkrok med mig.

– Nej tack, sa Solskenet. Men ska vi så vad?

– Vet du inte att jag kan kasta omkull de största skogarna, frågade Stormen.

– Jo, men jag reser dem upp ur jorden, svarade Solskenet.

– Jag häret oceanens vågor mot skyn, fortsatte Stormen. – Men jag kan blunda honom, sa Solskenet. Du dr- ver molnen. Och jag upplöser dem.

Du drölar ... Men jag ger liv. Då såg de en lätting gumma, som kom frysande och svärde om sig sin gamla påls.
 – Hej, nu vet jag, sa Solskenet. Den av oss, som kan ta pålsken av gumman, han är starkare och har vunnit vadet.
 Det var en bra idé. När gumman kom närmare, ropade Stormen till henne:
 – Hör hit, karring! Var här du stult pålsken ifrån?
 – Aldrig har jag stult i hela mitt liv, och pålsken är min egenhandiga påls, gjord av boken som stängde till sig för femton år sen.
 – Det kvitar mig lika, sa Stormen, jag vill ha pålsken!
 – Hjälp, här är rötare i skogen! Finns här ingen polst? skrek gumman.
 – Se, nu tar jag pålsken, gumma lilla, skratade Stormen. Men gumman stretade emot, och Stormen lyckades inte att få pålsken.
 Sen var det Solskenets tur att försöka.
 – Frysar du mycket, gumma lilla? frågade hon och titade varmt på gumman. Du är så ensam, och ingen i vida världen bryr sig om dig. Här du det varmare nu?
 – Lite skapigare är det, svarade gumman, men det kommer av pålsken.
 – Jo, det är troligt, sa Solskenet. Gumma lilla, du har slitit ont i den kalla vintern.
 – Å ja, sa gumman, vet finns tillräckligt i skogen, men med födan har det just inte varit rart. Du ser ut att vara en snäll flicka, jag blir varm i själen när du ser på mig med dina glada ögon.
 – Det kommer av pålsken, sa Solskenet. Men det måste ha varit en stor blässa, eftersom han värmer dig ännu femton år efter sin död.
 – Ja, det förstås, sa gumman. Pålsken gör nytta, när det är kallt, men ibland är han nästan för varm så här på

vintern. Jag rikligt settas ibland.
 – To inte på henne, gumma, hon narrar pålsken av dig, skrek Stormen.
 – Var tvä blåsdret, svarade gumman. Så mycket vet jag att jag kan känna skillnad mellan att frysa och settas. Så varmt det blivit! Puh, nu står jag inte ut längre. Håll i ärmarna, jag måste ta av mig pålsken. Och så drog gumman av sig pålsken.
 – Harald Storm, du har förlorat vadet, skratade Solskenet.

– Jag ser att du har vunnit, sa Stormen. Men det är så rakt obegripligt. Finns det verkligen något i världen, som är starkare än styrkan?
 – Å ja ... godheten, svarade Solskenet. Kom, lilla gumma, nu skall jag som belöning följa din fatiga stuga med rikaste guld.

